

El que està en joc en la crisi de l'Open Arms

La vicepresidenta en funcions Carmen Calvo va declarar dissabte passat 17 d'agost que "estem veient el que fa la dreta i la ultradreta a Europa i les perspectives que arrossegueu són cada vegada més preocupants. Espanya compleix amb les seves obligacions". El govern suposadament progressista de Pedro Sánchez intenta culpar exclusivament a l'evidentment reaccionari govern italià i el seu ministre de l'Interior el Sr. Salvini, fent gala d'un veritable cinisme.

Espanya compleix amb les seves obligacions, en efecte, manté les concertines a Ceuta i Melilla, blinda l'estret de Gibraltar i imposa al govern marroquí les obligacions de país segur, o sigui paga perquè el Marroc impedeixi o limiti la immigració de centenars de milers i es vegi obligat a acollir als MENA.

La política del govern espanyol és la mateixa de tots els governs europeus, progressistes o no, és a dir tractar als emigrants com a bandits i lladres. Emigrants que són producte de la política dels governs europeus, el nord-americà i les multinacionals: saquejar fins a la destrucció els països africans, l'Orient Mitjà i uns altres.

La Unió Europea intenta coordinar una posició comuna que té el mateix contingut, tancar les fronteres als que demanen asil, expulsats dels seus països per les guerres i misèries provocats pels governs dels països imperialistes.

És la mateixa política que Trump aplica als països d'Amèrica Llatina.

Aquesta política es correspon amb els plans d'explotació i desregulació contra els treballadors de cadascun dels seus països. Mentre amb una mà acusen els migrants, amb l'altra oprimeixen als seus propis pobles.

La crisi de l'Open Arms

Ja vam tenir ocasió en la *Carta Setmanal* 690 <http://posicuarta.org/cartasblog/acerca-de-la-cuestion-de-las-migraciones/> de parlar sobre la qüestió de les migracions, assenyalant que el capital provoca la migració i després l'aprofita per a dividir als treballadors i atacar els seus drets. Però davant la situació del buc de l'ONG de Badalona Open Arms ens veiem obligats a tractar de nou el tema.

De la mateixa manera que ens escandalitzem de Trump, o del Salvini de

torn hem d'escandalitzar-nos de la política d'estrangeria de la UE i dels seus governs, que –abandonades ja les quotes de refugiats mai complertes– condemna a la il·legalitat als refugiats i immigrants, la qual cosa provoca la tragèdia del Mediterrani i rebenta la legislació laboral de cada país aprofitant les reformes laborals. S'abandona a la seva sort a milers i milers de persones que només busquen una vida digna i que en el millor dels casos es converteixen en mà d'obra sobre-explotada.

Macron porta ja més de 50.000 ciutadans expulsats de França. I després del gest del govern de Pedro Sánchez amb el buc Aquarius, la política d'Espanya és la mateixa.

Recordem. El buc Aquarius vagava pel Mediterrani. Cap govern donava acolliment als 630 naufragats. Sánchez, que els havia rebutjat, va acabar per acollir-los. Sánchez es va vanar en el seu llibre Manual de Resistència: "A mi, personalment, haver salvat la vida a 630 persones fa que pensi que val la pena dedicar-se a la política".

Però això va ser el final de l'Aquarius i de l'obertura. El govern italià es va queixar als governs europeus. Aviat, les ONG franceses van anunciar que l'Aquarius (que havia salvat a 30.000) es retirava. Per part seva, el govern espanyol va tallar les ales a Open Arms. El seu buc havia portat a Espanya a 450, no admesos en altres ports. El Govern espanyol li va denegar el permís per a sortir a rescatar naufragats. Després de cent dies, amarrat a Barcelona, davant l'escàndol, li va permetre salpar (com a un altre buc, Aita Mari), però sense permís per a rescatar naufragats en el Mediterrani Central, on va acabar recalant perquè l'Open Arms era l'únic vaixell que podia arribar a temps per a salvar a més de 140 persones rescatades de les aigües del Mediterrani, esperant que les autoritats d'Itàlia o Malta atorguessin permís per a això.

Totes elles han estat salvades d'una mort segura, després d'escapar de situacions de violència extrema, que s'encebava sobretot en dones, nenes i nens en situació d'especial vulnerabilitat. Open Arms va haver d'intervenir. Anteriorment, per fer això mateix li havien donat els guardons European Citizen's Prize atorgat

pel Parlament Europeu en el 2016 i el Premi "Transforma" del Comitè Espanyol de l'Unicef 2017.

Els "menes"

Paral·lelament, han tornat les devolucions en calenta i segueixen les concertines a Ceuta i a Melilla. La Unió Europea i Espanya paguen al Marroc perquè caci als que salin de les seves costes, mediterrànies i atlàntiques, cap al mar d'Alborán i territori espanyol. 140 milions va ser l'últim pagament.

Al febrer, els reis d'Espanya van visitar al seu cosí el rei del Marroc per a desenvolupar aquesta política amb 20 tractats més. En particular, van insistir que el Marroc accepti la devolució dels MENA (Menors estrangers no acompanyats), la situació dels quals està posant en escac a totes institucions estatals i autonòmiques. Mancant un pla més enllà de tirar-se la culpa els uns als altres i d'amuntegar-los en centres empenyent-los a la marginació i utilitzar-los com l'enemic a batre responsabilitzant-los de les retallades de llibertats i drets socials donant ales a la interessada consigna de "nosaltres primer". A la porta d'alguns albergs, hi ha "menes" que acudeixen a dormir, però pel dia caminen tirats al carrer, perquè no tenen permís de treball ni de cap mena.

Amb algunes variants en la forma, tots els governs de la UE segueixen la política única d'Estrangeria que no acceptar refugiats, ni asilats ni ciutadans que busquen treball. Creen borses de treball il·legal, sense drets, sense salaris de conveni.

D'una manera o una altra, de forma directa o indirecta els governs acaben per acusar de màfies o col·laboradors de les màfies a aquells que en condicions precàries tracten de salvar homes, dones i nens, que abandonant el poc que tenen per a aconseguir l'altre costat de la riba on se suposa que trobaran com a mínim una oportunitat. Tots, des de Salvini fins a Pedro Sánchez són coneixedors del risc que corren en poder ser violades, esclavitzats i torturats.

La llei del mar

Brindar auxili als qui es troben en perill de mort en el mar és una obligació consagrada en el Dret Internacional: Conven-

ció de les Nacions Unides sobre el Dret del Mar (Convenció CONVEMAR) de 1982, pel Conveni Internacional per a la Seguretat de la Vida Humana en el Mar (Conveni SOLES) de 1974 i pel Conveni Internacional sobre Cerca i Salvament Marítims (Conveni SAR) de 1979. Aquesta obligació implica el salvament, el desembarcament del buc que va prestar l'auxili i la conducció a un port segur (art. 33 Capítol V Conveni SOLES).

No obstant això no només Itàlia i Malta, on es troben els ports més segurs i pròxims es neguen a complir-la, sinó que també el govern espanyol, emparant-se en la posició miserable d'aquells, opta per la crítica i per l'aquietament trigant més de 15 dies a reaccionar davant la petició de l'Open Arms, que per cert navega amb pavelló espanyol.

El "nosaltres primer"

Tal com plantejàvem en la Carta Setmanal núm. 690, "Des de sempre, el capitalisme ha utilitzat les migracions per a reduir el salari. Per a això, unes vegades obre àmpliament les portes a la immigració per a augmentar la reserva de mà d'obra, i altres vegades aplica mesures d'expulsió. El més freqüent és que combini les dues polítiques: quotes per als més qualificats o les nacionalitats amigues, expulsió d'uns altres com a mesura de pressió sobre els migrants. Existeix un mercat mundial de la mà d'obra; l'imperialisme dels països europeus –inclòs l'espanyol– va ocupar la seva part amb el tràfic de negres del comerç triangular; més tard, entre 1870 i 1914 una onada d'immigrants va permetre al capitalisme americà industrialitzar-se ràpidament amb mà d'obra barata..."

Ja Marx i Engels en el Manifest Comunista (1848) declaraven "Per la seva forma, encara que no pel seu contingut, la campanya del proletariat contra la burgesia comença sent nacional". I més tard Marx en la seva carta a Mayer i Vogt (1870) puntualitzava: "I el més important! Tots els centres industrials i

comercials d'Anglaterra posseeixen ara una classe obrera dividida en dos camps enemics, proletaris anglesos i proletaris irlandesos. El treballador anglès comú odia al treballador irlandès com a competidor que redueix el nivell de vida. S'assegui cap a ell com un membre de la nació dominant i per tant es converteix a si mateix en l'eina dels seus aristòcrates i capitalistes contra Irlanda, i enforteix així el domini d'aquells sobre ell. Té prejudicis religiosos, socials i nacionals contra ell [treballador irlandès]. Es comporta amb ell com el blanc pobre amb els negres de les antigues hisendes d'esclaus de la Unió Americana. L'irlandès li paga amb la mateixa moneda. Veu en el treballador anglès tant un còmplice com a l'estúpid instrument del domini anglès a Irlanda.

Aquest antagonisme es manté artificialment despert i es veu accentuat per la premsa, el púlpit, les revistes còmiques, o sigui, per tots els mitjans a la disposició de les classes dominants. Aquest antagonisme és el secret de la impotència de la classe obrera anglesa, malgrat la seva organització. És el secret pel qual la classe capitalista manté el seu poder. I aquesta última és plenament conscient d'això".

De la mateixa manera Lenin en la seva carta al secretari de la Lliga per a la Propaganda Socialista (1915) abundava en el tema: "En la nostra lluita pel veritable internacionalisme i contra el "jingosocialisme", denunciem sempre en la nostra premsa als caps oportunistes del PS d'Amèrica del Nord, que són partidaris de restringir la immigració d'obres xinesos v japonesos (sobretot després del Congrés de Stuttgart de 1907 i malgrat les seves resolucions). Creiem que no es pot ser internacionalista i, al mateix temps, pronunciar-se en favor d'aquestes restriccions. Afirmem que els socialistes nord-americans, i especialment els socialistes anglesos, que pertanyen a nacions dirigents i opressores, si no s'oposen a qualsevol tipus de restriccions a la immigració i a la pos-

sessió de colònies... i no defensen la independència total de les colònies, són en realitat "jingosocialistes".

El moviment obrer, els demòcrates, hem d'aconseguir que s'obrin les portes i tots es vegin acollits per l'única legislació laboral i de protecció social.

Els mateixos estats que van saquejar els seus països fins a esgotar els recursos, els que van imposar la guerra en el seu territori, els que han causat que als seus països resulta impossible viure són els que ara els tanquen ara les portes i pretenen construir murs per a salvaguardar els seus interessos, aliens a la classe treballadora.

Open Arms és la solució? No dubtem de la bona voluntat dels militants d'algunes ONG i en particular d'Open Arms, que, amb la seva acció ja ha salvat a milers de migrants d'una mort segura, però la responsabilitat és dels governs europeus i les seves polítiques de destrucció dels drets en cada país, així com de la utilització de la immigració en pro d'aquesta política.

A ells els correspon posar tots els mitjans

Espanya, com qualsevol Estat, ha de vetllar pel compliment del dret marítim, i, sobretot, el dret a poder viure amb dignitat.

Per això les organitzacions que diuen representar als treballadors, així com les que es reclamen de la democràcia han d'exigir al nostre govern que permeti l'entrada dels migrants i que aquests gaudeixin de tots els drets (per a no rentar el mercat laboral).

Aquesta lluita forma part del combat per salvar i recuperar la legislació laboral i social en cadascun dels nostres països. I és una lluita que ha de ser comuna dels sindicats i treballadors d'Europa – en col·laboració amb les organitzacions dels treballadors del Marroc, Algèria, Tunísia, Egipte...– combatent l'espoli d'aquests països per la UE i els governs europeus.

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta